

**ŞASE PIESE,
'UN AUTOR**

Mimi Brănescu (1974), scenarist, dramaturg și actor de film, a absolvit în 1992 Liceul „Alexandru Odobescu“ din Lehliu, secția filologie. A studiat actoria la UNATC, promoția 2000. A jucat în spectacole de teatru și în filme – *Un cartuș de Kent și un pachet de cafea* (scurtmetraj, 2004), *Medalia de onoare* (2009), *Mărți după Crăciun* (2010), *Sieranevada* (2016) etc. A scris proiecte de televiziune, printre care *Lombarzilor 8* și *Las Fierbinți*. În 2009 a obținut Premiul „Gopo“ pentru cel mai bun actor în rol secundar, în *Boogie*. Prima piesă de teatru a scris-o la 26 de ani, *Ieri am trăit o zi neagră*, iar primul text montat a fost *Gunoierul*, la teatrul Podul. Astăzi, piesele sale se joacă pe scenele a numeroase teatre din țară.

MI BRĂNESCU

**ŞASE PIESE,
UN AUTOR**

HUMANITAS
BUCUREŞTI

Redactor: Iuliana Glăvan
Coperta: Ioana Nedelcu
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
DTP: Florina Vasiliu, Veronica Dinu

Tipărit la Master Print Super Offset

© HUMANITAS, 2024

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Brănescu, Mimi

Șase piese, un autor / Mimi Brănescu. – București: Humanitas, 2024

ISBN 978-973-50-8365-6

821.135.1

EDITURA HUMANITAS

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021.408.83.50, fax 021.408.83.51

www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro

Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 0723.684.194

CUPRINS

Dumnezeul de a doua zi

7

Acasă la tata

35

Genul acuzativ

101

Pentru o mai bună înțelegere

161

Ultimii

215

Family.exe

265

DUMNEZEUL DE A DOUA ZI

EA: În jur de 30 de ani, poate mai tânără

EL: În jur de 30 de ani, poate mai bătrân

Fiecare re trăiește separat această poveste.

EL: Iubito, ai avut dreptate. Foarte bine c-ai plecat. Nu e grea singurătatea, doar că-mi tot vine să plâng și-am început să beau ca să te uit. Am băut, la început, ce mai era prin frigider. Apoi, ce mai era prin casă. Televizorul, canapeaua, scaunu' ăla cu spătar pe care îți plăcea ție să stai... l-am băut primu'. Ura. Puloveru' de la măică-ta. Câinele... l-am uitat o noapte afară și-a dispărut. Apropo, ca o glumă, cel mai bine te uit cu coniac Metaxa. Mă, mi-e atât de rău după ce beau, că uit și de mine. (*Râde.*) Altfel, îți mai spun din când în când că îmi pare rău, dar nu cum ar trebui. Astăzi am cumpărat o sticlă cu ceva mai tare decât am băut eu până acum. N-am deschis-o pentru că vreau să duc scrisoarea asta la poștă. Paris, Rue de ciel, numărul 89. Doamnei (*cu accent franțuzesc*) Marcel Antoaneta, dacă am înțeles eu bine. Am scris-o, așa, în franceză. Atât. P.S. Toni... aici plouă.

EA: Mama, 56 de ani. Absolventă a facultății de limbi, specialitatea greaca veche. Cinci case. Respectiv, un apartament cu trei camere în Drumul Taberei la Favorit, casa copilăriei mele, o garsonieră la etajul opt pe Dna Ghica, vizavi de parc, o altă garsonieră la Foișorul de Foc, plus două case de vacanță. Una la Predeluț, cu vedere la castelul Bran și cealaltă la Eforie Sud, la nici

două minute de mers pe jos de plajă. Știți unde era înainte Cireșica? Spațiu-ăla e tot al ei. Fată de pictor, cu obscure capacități extrasenzoriale. Pictează îngeri pe orice, după care îi face cadou oricui. Încâlcită într-o relație halucinantă cu bunul Dumnezeu, pe care, sunt convinsă că deja l-a terminat psihic. Fostă glorie în tinerețe. Îi plac mondenitatea, bărbații tineri, femeile pe care poate să le manipuleze, sexul în aer liber fără prezervativ pentru că oricum nu mai are nimic de pierdut, fustele mini și discuțiile lungi și obositoare despre nimic. Nu sunt sigură că nu-i și lesbiană. De șapte ani prinsă într-un amor tomnatic, mult prea static pentru capacitatea ei de efort. Vopsită, de regulă, blond.

EL: Tata, 7 clase. O casă pe pământ la țară, făcută cu mâinile lui, unde numai el hotărăște când și de ce se bate un cui. 59 de ani, destul de isteț, cu câteva realizări importante pe plan local. El a inventat foarte ușoara căruță-camion cu capacitate dublă, recomandată în transportul cocenilor de porumb, și tot el, rapida bicicletă acționată cu arc de ceas. Amândouă atât de cunoscute și necesare nouă astăzi. Autodidact. Două supercărți citite la activ – *Mondo Umano*, de nu știu cine scrisă, și încă una, despre care nu sunt sigur că există. Fără prieteni, deoarece s-a prins la timp că aceștia nu vor altceva decât să-i reguleze, cu el de mână, nevasta. Ultradepresiv. În tinerețe poet popular. Nu a iubit-o niciodată pe mama, dar, dintr-un imbold artistic, i-a dăruit în urma mai multor violuri patru copii. Momentan – alcoolic convins. Fără obiectiv.

EA: Tata... subinginer. Două case, dintre care una vilă în coproprietate, pe Kiseleff, iar alta bătrânească, cu cerdac, la Pucioasa, în județul Dâmbovița. Lângă Casa Pionierilor, pe Avram Iancu. 55 de ani, încleștat într-o relație adolescentină cu o persoană de vârsta a doua.

Proaspăt descoperitor al erecțiilor mai lungi de zece minute și al mușcăturilor de gât în timpul actului sexual netimorat. Poate deveni un intelectual foarte fin când e părăsit. Deține informații strict secrete, pe care nu o să le dezvăluie niciodată deoarece nimeni nu are nevoie de ele. Membru onorific într-o importantă organizație internațională, filiala Europa de Est, al cărei nume nu pot să-l dezvălui pentru că nu-l știu. Nici eu, nici altcineva, pentru că nu există. Și cotizant fanatic la o sectă unde alții îi învață pe ei, în schimbul unei taxe lunare, de ce s-au născut și ce înseamnă fericirea. Respectivii editând și o broșură, mulțumită aportului financiar generos al bunului meu tată, care a înțeles printre primii cât de necesar este pentru români să afle cum pot să devină fericiți în 24 de ore cu numai un milion de lei. Chel, nefumător, transcendental, miop. Știți expresia aia și futut în cur, și cu banii luați? E, cam pe-acolo...

EL: Mama... de câțiva ani poposită înger.

EA: Intrasem într-un magazin și-mi cumpărasem o pereche de pantaloni cu buric. Dintr-aceia cu talia joasă. Și-apoi plecasem așa, cu buricul tulburător de sexi, să mă plimb. Mă scosese din sărite o pipiță de-asta de 16 ani cu corp superb descălecată dintr-o mașină decapotabilă, pe care am surprins-o când se uita la mine cu milă. De fapt, nu știu dacă ea m-a enervat sau faptul că mașina din care coborâse avea număr de Franța. Întotdeauna am iubit Parisul, fără să ajung vreodată să-l văd. Nu știu de ce. Poate de la frumosul Paris, care, cândva, a răpit-o pe și mai frumoasa Elena... De departe, aia a fost cea mai îngrozitoare dimineață din viața mea.

EL: Cu o noapte înainte nu dormisem deloc. Un nenorocit de vecin chiuise din zece în zece minute. Nu mai știu exact ce căcat de sărbătoare fusese... Sfântul Ion, Mihail și Gavril... oricum nu contează. Ideea e că eu,

după o noapte nedormită, sunt varză. Traversam o perioadă neagră. De câteva luni împlinisem 30 de ani și încă nu puteam să înțeleg cum reușisem ca până la vârsta asta să nu fac nimic memorabil. Cum să spun, nu îndrăznisem să-mi doresc s-ajung chiar Ricky Martin, dar măcar un fotbalist onorabil, la o echipă de jumătatea clasamentului din China sau Indonezia, ceva acolo... Încercasem chiar să descopăr eroarea, scriind o listă cu pașii greșiți pe care îi făcusem până atunci în viață. Însă... nu-mi descoperisem nici o vină. Ba, dimpotrivă, umplusem lista cu virtuți. Unele dintre ele de mare calitate umană. Și acest lucru îmi adâncise și mai tare confuzia...

- EA: Și cu buricul gol lucrurile stau la fel. În dimineața aceea cred că și în fundu' gol dacă aș fi umblat, deși nu sunt genul, nu s-ar fi schimbat nimic. Când ai o dimineață de căcat înseamnă că ai o dimineață de căcat. Și cel mai bine e să accepți asta. Trebuie să o lași în pace. Nu te pune cu ea pentru că, dacă se ambiționează, te nenorocește!
- EL: Știi cum e când după o noapte de nesomn intri dimineața în baie și vezi că nu mai ai șampon, săpun, că ți s-a terminat deodorantul și oricât de tare ai sugruma pasta de dinți nu mai vrea să iasă nici o picătură din ea? Ei bine, în cazul meu și apa caldă era oprită.
- EA: Mă afundam cu fiecare pas. Coboram, parcă, niște trepte. Și-mi tot veneau în cap acorduri de pian. Deși nu mi-a plăcut niciodată pianul, am terminat Conservatorul la Secția pian. Tata și-a dorit foarte tare să fac asta. E foarte sensibil la succesiunea re, fa diez, si, do diez, mi bemol – tonalitatea si minor. Din păcate, nici un compozitor celebru nu a rezonat la aceleași acorduri, eu fiind astfel aleasă să-i alin acest cumplit dor, aproape zilnic, de-a lungul întregii copilării. Pot spune

că am avut noroc îmbrățișând pianul, mamei mele plăcându-i foarte tare cursele de motociclete.

EL: Burta ei mi-a atras privirea. N-avea o burtă mare. Sigur, nici mică nu era dacă mi-a atras privirea. Dar era foarte sexi. Buricul mai exact. Și mersul ei... parcă mergea în sus... N-am mai putut să-mi dezlipesc ochii. M-am ținut după ea vreo trei străzi. Parcă cineva mă împingea să o urmez. Deși mă grăbeam să ajung în altă parte. Nu-mi mai amintesc exact unde, dar era o întâlnire foarte importantă... în perioada aia nu prea obișnuiam să ies din casă fără un motiv serios...

EA: După câteva clipe de mers bezmetic pe străzi, ghinionul m-a împins să întorc privirea spre o vitrină de bijuterii... Și m-am văzut, printre cercei, broșe și inele de aur... O focă gravidă cu ochii umezi, singură și înfiptă într-o pereche ridicolă de pantaloni cu buric. O geantă în care el înghesuisese cu pumnii crizele de personalitate... Futută bine și abandonată. Cam asta era, pe scurt, situația în care mă aflam.

EL: Eram în spatele ei, deja îi simțeam mirosul, când s-a oprit brusc în fața unei vitrine. Niciodată nu au întors femeile capul pe stradă după mine... Ce vreau să spun e că nu mă așteptam să-mi sară în brațe. Nici nu a făcut-o. Mi-a privit doar chipul, în geam... Am transpirat instantaneu. M-am simțit, cum să spun, pentru prima oară în viață bărbat. Mă uitam trăsnit la ea și nu-mi venea să cred că și ea se uită la mine. A fost dragoste la prima vedere. Nu prea-i vedeam ochii din cauza soarelui, dar eram singura persoană din spatele ei... și-am înțeles... Ea era.

EA: Niciodată să nu te uiți în ochii tăi când ai o dimineață proastă. Pentru că ce găsești acolo te distruge. Nici nu știu dacă eram supărată pe el. Știam că o să plece. De câteva săptămâni se purta foarte ciudat. Îmi aducea

flori, vorbea cu mine... Îmi tot spunea că sunt o femeie minunată. Niciodată nu mai făcuse asta până atunci. Îmi dădea încredere. Încerca să se asigure că n-o să mor după ce pleacă. Nu știi de ce au bărbații nevoie de asta. Le place să creadă că ușa ta va rămâne mereu deschisă pentru ei. Că tu o să-i iubești toată viața, o să-i respecti și, de ce nu, o să te bucuri de fericirea lor în brațele altor femei. Ba chiar, din când în când, în perioadele lor de cumpănă, o să-i primești în patul tău, neîntrebându-i niciodată nimic, doar ascultându-le neliniștile și mângâindu-i... Simțeam cum se ridică ușor, ușor, plânsul amestecat cu voma. Genunchi, pântec, ficat, umeri, gât...

EL: În clipele alea sunt sigur c-am avut puteri supranaturale... Simțeam cum intru în corpul ei, cum o cuceresc centimetru cu centimetru... genunchi, pântec, ficat, umeri, gât... Și nu știu de ce îmi răsunau în urechi sfaturile tatălui meu: „Femeia...tre’ să intri tare în ea. Că dacă o lași așa, ți se urcă-n cap. Și dacă ți s-a urcat în cap, n-o mai dai jos. Și c-o femeie grasă și rea pă cap, dă-o-n pizda mă-sii, că aia nu mai e viață“.

EA: Și-am rupt-o, îngrozită, la fugă, încercând să scap de privirea necruțătoare a celui mai înverșunat dușman al meu... Eu însămi.

EL: Și a început, ușor, să alerge, invitându-mă, parcă, la dans...

EA: Am alergat o oră cred, încercând din răspuțeri să mă desprind de mine însămi ca dintr-o blană îmbâcsită. Aș fi vrut să pățesc ca în *Back to the future*, știi filmul’ ăla cu mașina timpului? Care la o anumită viteză dispare în altă lume? Numai că de câte ori eram foarte aproape să mă desprind, îl vedeam în brațele nenorocitei ăleia cu față de copil. Și în clipa aia simțeam ce simte o mașină când cineva îi scoate brusc cheia din contact la 200 de km la oră. Și o luam de la capăt.

Nu puteam să mă opresc pentru că aş fi început să vomit... doar închideam ochii... şi fugeam. De el, de ea, de mine... de tot!

EL: Nu mai atingea pământul... Zbura. Sunt sigur că în dimineaţa aia avea aripi. Da, aşa este. În dimineaţa aceea am văzut prima oară cum zboară un înger. Dacă în vitrină m-am îndrăgostit de ea, cu zborul ăsta m-a cucerit definitiv.

EA: Alergam din ce în ce mai tare... Parcă nu mai fugeam eu, parcă altcineva mă împingea de la spate. Alergam atât de tare, că nu mai simţeam nimic... vedeam doar nişte linii lungi şi de undeva se apropia, uşor, un vuiet...

EL: Am trecut pe lângă ea aproape lovind-o, când s-a oprit. Pentru că deja prinsesem şi eu o viteză foarte mare. Am avut nevoie de câţiva metri ca să mă opresc. Ieşisem din oraş... A stat pe loc câteva clipe... apoi s-a întors brusc spre şosea.

EA: Vuietul devenise mai clar... spunea vino, vino. Şi mi-era foarte cald.

EL: Nu ştiu exact când şi-a scos tricoul şi sutienul, pentru că a făcut-o foarte repede. Şi am văzut-o goală... din spate ce-i drept... Pentru că deja călca hotărâtă şoseaua...

EA: Simţeam că o să iau foc... şi parcă îmi strângea cineva capul într-o menghină... asta cu menghina sună a clişeu? ...de fiecare dată când povestesc întâmplarea asta găsesc mici defecte şi încerc să le corectez din mers... sigur, nu în locurile esenţiale... o mai cosmetizez puţin... pentru că ador această întâmplare... e cea mai importantă din viaţa mea, nu?

EL: N-am lăsat-o să se dezbrace de tot, pentru că venea un camion. O iubeam deja, enorm, şi nu aş fi vrut pentru nimic în lume să o pierd. Ştiam că am întâlnit femeia vieţii mele, şi dacă aş fi pierdut-o, aş fi pierdut tot.